

СТАРАТА ВОДЕНИЦА

Дѣдо Никола седѣше предъ воденичката си замисленъ и бавно пушеше съ лулата си.

Улеятъ шумѣше тихичко, и воденичката сжщо тѣй тихо дрънкаше, сякашъ шепнѣше нѣкому нѣщо.

Деньтъ бѣше хубавъ. Въ лжката наоколо се простираха ливадитѣ.

Изадъ воденицата се показа Чичо Петъръ, съ мотика на рамо.

— Добъръ день, дѣдо Никола!
— поздрави той!

— Далъ ти Богъ добро, Петре!
— отговори дѣдо Никола и стана.

— Какъ е, какъ е? Върви ли работата, дѣдо Никола? — рече пакъ

високо Петъръ и погледна воденичката. А тя бѣ остарѣла, остарѣла. Презъ разлепенитъ тукъ-тамъ стени се показваха орѣдѣли пржти, наведени гредички. Покривтъ бѣше изкривенъ и плесенясалъ отъ времето. Подъ стрѣхата бѣ насѣбранъ паспалъ и висѣха разкъсани паяжини.

— Грохнала ти е воденичката, дѣдо Никала, — рече Петъръ. — Отдавна не съмъ минавалъ отъ тука. Тя доскоро се държеше, но вече я не бива.

— Не, не я бива, Петре. Не чувашъ ли я? И гласътъ ѝ не е тоя. Кърпихъ я, подпиряхъ я, но не ще. Изпѣ си пѣсенъта. А помнишъ ли какво бѣше нѣкога? Какъвъ животъ кипѣше наоколо! То и водата е слаба. Рѣкичката малка. Водата взеха за чешми, за градини. Остана безъ сила воденичката ми... И никой вече я не търси. Въ село отвориха моторна

